

Sygn. akt VU 444/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant stażysta Bożena Sobczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT.

o emeryturę

na skutek odwołania Z. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 3 lutego 2014 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 444/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lutego 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił Z. G. prawa do emerytury, z uwagi na to, iż nie legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych oraz nie osiągnął wieku emerytalnego.

W odwołaniu z dnia 3 marca 2014 roku wnioskodawca Z. G. wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury, gdyż pracował w warunkach szczególnych w latach 1971-1994 jako mechanik samochodowy w kanale.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy podniósł, iż nie zaliczył wnioskodawcy do stażu w szczególnych warunkach żadnego okresu zatrudnienia. W szczególności stwierdził, iż brak podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do szczególnego stażu pracy okresu zatrudnienia od 1 września 1971 roku do 31 października 1979 roku na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych, od 26 listopada 1979 roku do 5 października 1983 roku na stanowisku mechanika samochodowego- brygadzysty oraz od 11 października 1983 roku do 28 lutego 1994 roku na stanowisku ślusarza – mechanika samochodowego, ponieważ przedłożona dokumentacja nie potwierdza wykonywania prac na stanowisku mechanika pojazdów samochodowych w kanale remontowym, a stanowiska, które zajmował skarżący nie zostały wymienione w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Na rozprawie w dniu 8 maja 2014 roku wnioskodawca sprecyzował odwołanie w ten sposób, że wniósł o zaliczenie mu do okresu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia:

- od 1 września 1971 roku do 31 października 1979 roku;
- od 26 listopada 1979 roku do 5 października 1983 roku;
- od 11 października 1983 roku do 28 lutego 1994 roku;

Podniósł, że w w/w okresach pracował jako mechanik samochodowy w kanałach remontowych.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Z. G., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 2 stycznia 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca był członkiem otwartego funduszu emerytalnego, ale złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akta ZUS)

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił okres ubezpieczenia w łącznym wymiarze 27 lat 3 miesiące i 6 dni.

(dowód: decyzja z dnia 3 lutego 2014 roku k. 45 akt ZUS)

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu zatrudnienia.

(okoliczność bezsporna)

Z. G. w okresie od dnia 1 września 1971 roku do 31 października 1979 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w G.. Z tym że, w okresie od dnia 1 września 1971 roku do dnia 11 grudnia 1974 roku odbywał praktyczną naukę zawodu w zawodzie mechanika, gdyż uczęszczał wówczas do (...) Szkoły Zawodowej wS.

Następnie po zdaniu egzaminu z praktycznej nauki zawodu od dnia 11 grudnia 1974 roku wnioskodawca odbywał 3 miesięczny staż pracy w zawodzie mechanika.

Od 11 marca 1975 roku wnioskodawcy powierzono stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych, na którym pracował aż do czasu powołania do służby wojskowej, czyli do dnia 26 października 1975r.

W okresie od dnia 27 października 1975 roku do 14 października 1977 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej w dniu 7 listopada 1977 roku wnioskodawca powrócił do pracy w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w G., gdzie pracował jako mechanik napraw pojazdów samochodowych do końca zatrudnienia czyli do 31 października 1979 roku .

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31.10.1979r. k. 7 akt ZUS, świadectwo ukończenia praktycznej nauki zawodu k. 14 w aktach osobowych, zaświadczenie nr 118/77 k. 15 w aktach osobowych, protokół z egzaminu k. 35 w aktach osobowych, angaż z dnia 18.01.1975 r. k. 33 w aktach osobowych, angaż z dnia 16.04.1975 r. k. 36 w aktach osobowych, umowa o pracę z dnia 2.11.1977r. k. 41 w aktach osobowych, angaże k. 42-43 w aktach osobowych)

Do stałych obowiązków wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w G. na stanowisku mechanika należały naprawy autobusów (...). Były to przede wszystkim naprawy podwozia. Naprawy te wnioskodawca wykonywał w kanałach remontowych. Wnioskodawca wykonywał też naprawy poza kanałem

remontowym np. naprawy kół, ale tych prac było zdecydowanie mniej. Praca w kanale remontowym zajmowała wnioskodawcy średnio około 7 godzin.

(dowód: częściowo zeznania świadka Z. R. k. 15, częściowo zeznania świadka D. M. k. 15-16, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 1 października 2014 roku nagranie od minuty 10.28 do minuty 18.30)

Z. G. w okresie od dnia 26 listopada 1979 roku do dnia 5 października 1983 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Kombinacie (...) w Zakładzie (...) w B. na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. W okresie od 1 grudnia 1981 roku do dnia 22 września 1983 roku wnioskodawca pełnił dodatkowo funkcję brygadzysty.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 5 października 1983 roku k. 19 akt ZUS, umowa o pracę k. 13 akt ZUS, angaż k. 14-17 akt ZUS, umowa z brygadzystą k. 18 akt ZUS)

Zakład (...) w B. powstał na potrzeby budowy kopalni w B.. Zakład posiadał na wyposażeniu samochody osobowe, autobusy, samochody ciężarowe (K. I., M., K., T.) oraz maszyny budowlane (koparki, wywrotki, spychacze). Wnioskodawca pracował w warsztacie samochodowym przy naprawach autobusów, samochodów ciężarowych, samochodów dostawczych (Ż., N.) oraz maszyn budowlanych. Napraw tych pojazdów wnioskodawca dokonywał zarówno w kanałach remontowych jak i poza kanałami.

W kanałach wnioskodawca naprawiał przede wszystkim podwozia, skrzynie biegów, tylne mosty, drążki stabilizacyjne, resory, układ kierowniczy. Te prace zajmowały mu większość dnia pracy około 3/4 . Poza kanałem wnioskodawca wykonywał drobne naprawy silników, a także inne drobne naprawy. Średnio prace poza kanałem zajmowały wnioskodawcy 1/4 część dnia pracy.

(dowód: zeznania świadka A. W. protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014 roku nagranie od minuty 8.27 do minuty 16.13, zeznania świadka I. B. (1) protokół rozprawy z dnia 1 października 2014 roku nagranie od minuty 2.40 do minuty 9.40, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 1 października 2014 roku nagranie od minuty 10.28 do minuty 18.30)

Z. G. w okresie od dnia 11 października 1983 roku do dnia 28 lutego 1994 roku był zatrudniony na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie Państwowym w Zakładzie (...), Odwodnieniowych i Rekultywacyjnych we W. na stanowisku ślusarza – mechanika samochodowego. i ślusarz-mechanik samochodowy – brygadzysta.

(dowód: świadectwo pracy z dnia 23 lutego 1994 roku k. 31 akt ZUS, umowa o pracę k. 22 akt ZUS)

Przedsiębiorstwo to posiadało na wyposażeniu samochody osobowe, autobusy, samochody ciężarowe oraz maszyny budowlane (spycharki, koparki, dźwigi). Do obowiązków wnioskodawcy należało wykonywanie napraw samochodów ciężarowych oraz autobusów. Z. G. dokonywał tych napraw zarówno w kanałach remontowych jak i poza nimi. W kanałach remontowych wnioskodawca naprawiał podwozia pojazdów. Poza kanałem naprawiał silniki, a także dokonywał innych mniejszych napraw. Prace w kanałach zajmowały wnioskodawcy średnio około 7 godzin, a jedną godzinę prace poza nim.

(dowód: zeznania świadka Z. S. protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014 roku nagranie od minuty 16.33 do minuty 22.15, zeznania świadka E. R. protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014 roku nagranie od minuty 22.33 do minuty 26.47, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 1 października 2014 roku nagranie od minuty 10.28 do minuty 18.30)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zakwestionował szczególne warunki pracy wnioskodawcy w okresie zatrudnienia:

- w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w G. od dnia 1 września 1971 roku do 31 października 1979 roku,
- w Kombinacie (...) w Zakładzie (...) w B. od dnia 26 listopada 1979 roku do dnia 5 października 1983 roku,
- w Przedsiębiorstwie Państwowym w Zakładzie (...), Odwodnieniowych i Rekultywacyjnych we W. od dnia 11 października 1983 roku do dnia 28 lutego 1994 roku.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w tych trzech spornych okresach pracy był bezsporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach rentowych i osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresach od

1 września 1971 roku do 31 października 1979 roku, od dnia 26 listopada 1979 roku do dnia 5 października 1983 roku i od dnia 11 października 1983 roku do dnia 28 lutego 1994 roku tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

Organ rentowy zakwestionował, aby wnioskodawca w spornych okresach pracował w szczególnych warunkach, gdyż nie dysponował on świadectwem pracy w szczególnych warunkach, a stanowisko pracy, na którym pracował, nie jest

wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Wprawdzie stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Z tym, że wówczas na ubezpieczonym spoczywa ciężar wykazania, że pracę wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Wnioskodawca nie sprostął temu obowiązkowi.

Jeśli chodzi o okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w G. od dnia 1 września 1971 roku do dnia 31 października 1979 roku, to wnioskodawca nie przedstawił świadków, którzy posiadaliby bezpośrednią wiedzę na temat jego codziennych pracowniczych obowiązków. Za takie osoby nie sposób bowiem uznać zgłoszonych przez niego świadków: Z. R. i D. M.. Świadców to siostry skarżącego, które nigdy z nim razem nie pracowały, a wiedzę na temat jego pracy czerpały z relacji samego wnioskodawcy, który opowiadał im, że pracuje w kanałach. Siostry wiedziały li tylko, że wnioskodawca naprawiał autobusy. Taka wiedza nie jest wystarczająca do ustalenia szczególnych warunków zatrudnienia. Tak samo jak okoliczność, że kiedyś gdy Z. R. przyniosła skarżącemu do pracy śniadanie zastała go przy pracy w kanale. Powyższe nie świadczy bowiem jeszcze o tym, że taką pracę wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Tym bardziej, że w dalszej części Z. R. zeznała, że nie wie jakie prace wnioskodawca wykonywał w kanałach remontowych, a jakie poza nimi, bo przecież z nim w pracy nie była. Taką wiedzę posiadała z kolei D. M., ale podobnie jak Z. R., była to wiedza przekazana jej przez samego skarżącego. Nie mniej nawet ona zeznała, że skarżący spędzał w kanałach remontowych przy naprawach autobusów osiem godzin dziennie, ale tylko wówczas, gdy była poważniejsza awaria. Natomiast na co dzień spędzał w kanałach więcej niż połowę dniówki. Co znamienne także wnioskodawca przyznał, że przy pracy w kanałach remontowych nie spędzał całej obowiązującej go dobowej normy czasu pracy, ale co najwyżej 7 godzin dziennie. Do jego obowiązków należały bowiem wszystkie prace naprawcze przy autobusach, a tych nie wykonuje się tylko i wyłącznie w kanałach remontowych.

Tymczasem z zestawienia § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest tylko taka praca, która jest świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000r. II UKN 39/00, (OSNAP 2002/11/272) warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W orzecznictwie przyjmuje się, że nie korzysta z uprawnienia do emerytury w niższym wieku emerytalnym pracownik, który nie udowodnił, że wykonywał pracę w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (por. np. wyrok z dnia 15 grudnia 1997 r., II UKN 417/97 - OSNP 1998/21/638).

Tylko bowiem stale wykonywanie prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia, zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, spełnia przesłanki zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Praca mechanika jest pracą w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A działem XIV poz. 16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. ale tylko wówczas, gdy jest wykonywana w kanałach

remontowych. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowej (...) w G. od dnia 1 września 1971 roku do 31 października 1979 roku, nie wykonywał prac w kanałach remontowych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Oprócz bowiem prac w kanałach remontowych, które szkodliwie wpływały na jego zdrowie, wykonywał także inne drobne prace naprawcze poza kanałami remontowymi, które takiego wpływu nie miały. Powyższe ustalenia wykluczają możliwość zaliczenia całego okresu od dnia 1 września 1971 roku do 31 października 1979 roku do prac w warunkach szczególnych.

Dodatkowo należy podnieść, że początkowy okres zatrudnienia wnioskodawcy od 1 września 1971 roku do 11 grudnia 1974 roku nie może zostać uwzględniony do stażu w szczególnych warunkach również z tego względu, że w tym okresie skarżący odbywał praktyczną naukę zawodu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że okres nauki zawodu odbywanej przed 1 stycznia 1975r. w ramach umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz.U. Nr 45, poz. 226) był w rozumieniu prawa ubezpieczeń społecznych okresem zatrudnienia w ramach stosunku pracy, ale nie jest to wystarczające do uznania tego okresu za wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu §2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 sierpnia 2012r., I UK 130/12, wyrok z dnia 24 kwietnia 2009 r., II UK 334/08, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 294).

Na stanowisku pracy ucznia nauki zawodu przewidziana była norma czasu wnioskodawcy z obowiązującego w spornym okresie (do czasu wejścia w życie Kodeksu pracy) art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy. Młodociani zatrudnieni w celu nauki zawodu obowiązani byli do doksztalcania się w zakresie obranego zawodu przez zajęcia teoretyczne w warunkach szkolnych. Czas pracy na stanowisku pracy, ze względu na ochronę pracownika młodocianego, nie mógł przekroczyć 6 godzin dziennie i 36 godzin tygodniowo. Do czasu pracy młodocianych wliczało się czas doksztalcania bez względu na to, czy nauka odbywa się w godzinach pracy, czy poza godzinami pracy, jednakże w wymiarze nie większym niż 18 godzin tygodniowo. A zatem praca na podstawie umowy o naukę zawodu wykonywana była zawsze w rozmiarze mniejszym, niż obowiązujący na danym stanowisku, mimo że młodocianych w wieku powyżej lat 16 obowiązywał normalny czas pracy stosowany w zakładzie pracy (art. 13 ust. 2 ustawy o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy).

Z kolei w okresie od 27 października 1975 roku do 14 października 1977 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Co do zasady i pod pewnymi warunkami okres służby wojskowej podlega zaliczeniu ubezpieczonemu do szczególnego stażu pracy, ale w tym zakresie niezbędnym jest dokonanie ustalenia, czy przed powołaniem do służby wojskowej oraz po jej powrocie ubezpieczony wykonywał prace w szczególnych warunkach zgodnie z wówczas obowiązującymi przepisami. Tymczasem Z. G. przed powołaniem do służby wojskowej nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych, bowiem nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku mechanika w kanałach remontowych. Tym samym okres służby wojskowej nie mógł zostać mu zaliczony do szczególnego stażu pracy.

Do okresu pracy w warunkach szczególnych nie można również wnioskodawcy zaliczyć okresu zatrudnienia w Kombinacie (...) w Zakładzie (...) w B. od 26 listopada 1979 roku do dnia 5 października 1983 roku. Jak wynika bowiem z zeznań świadka A. W., pracującego razem z wnioskodawcą w charakterze mechanika, praca przy naprawach pojazdów samochodowych w kanałach zajmowała Z. G. około $\frac{3}{4}$ dnia pracy, natomiast pozostałą część dnia roboczego zajmowały mu prace remontowe poza kanałami. Powyższe potwierdził również sam wnioskodawca wskazując, że poza kanałami wykonywał takie prace jak wymontowywanie alternatora i wymontowanie osprzętu silnika. Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadka I. B. (1) w zakresie w jakim twierdził on, że wnioskodawca tylko i wyłącznie wykonywał prace w kanałach remontowych. Nie znajdują one potwierdzenia zarówno w zeznaniach świadka A. W. jak i samego wnioskodawcy, które Sąd w tym zakresie uznał za wiarygodne. Co znamienne wbrew temu co zeznał świadek I. B. (1) okres jego pracy w Kombinacie (...) w Zakładzie (...) w B. na stanowisku mechanika samochodowego nie został mu zaliczony do pracy w warunkach szczególnych nie tylko przez organ rentowy, ale także przez Sąd. Wręcz przeciwnie Sąd

Okręgowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 4 grudnia 2007r. w sprawie VU 1006/07 oddalił odwołanie I. B. (1) od decyzji ZUS z dnia 8 stycznia 2007r. odmawiającej mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (wyrok – k. 39 akt emerytalnych I. B.). Natomiast postępowanie apelacyjne w przedmiotowej sprawie zostało umorzone postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2008r. w sprawie III AUA 189/08 wobec cofnięcia apelacji (postanowienie – k. 37 akt emerytalnych I. B.).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało również podstaw do uznania, aby wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy naprawiał pojazdy samochodowe w kanałach remontowych w okresie swojego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Państwowym w Zakładzie (...), Odwodnieniowych i Rekultywacyjnych we W. od 11 października 1983 roku do 28 lutego 1994 roku. Jak wynika z zeznań świadka E. R. jak i samego wnioskodawcy prace w kanałach remontowych nie zajmowały Z. G. całego dnia pracy. Wnioskodawca dokonywał również innych napraw poza kanałami, które zajmowały mu stale każdego dnia co najmniej jedną godzinę.

Skoro zatem wnioskodawca w spornych okresach oprócz prac w warunkach szczególnych (prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych) wykonywał jeszcze inne prace, które takiego charakteru nie miały (prace mechaniczne poza kanałami remontowymi) to oznacza, że nie pracował on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. W ramach bowiem obowiązującej go dziennej normy czasu pracy wykonywał oprócz prac, które szkodliwie oddziaływały na jego organizm, także prace które takiego charakteru nie miały. Stałe wykonywanie prac w szczególnych warunkach, w pełnym wymiarze czasu pracy stanowi niezbędny warunek do zaliczenia danego okresu pracy do pracy w warunkach szczególnych.

Biorąc zatem pod uwagę, iż wnioskodawca nie wykazał, aby pracował w warunkach szczególnych przez wymagany okres, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.